

Sygn. akt XII Ga 341/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 listopada 2013 r.

Sąd Okręgowy w Krakowie Wydział XII Gospodarczy – Odwoławczy w następującym składzie:

Przewodniczący- Sędzia: SO Andrzej Ganiewski

Sędzia: SO Agata Pierożyńska

Sędzia: SO Bożena Cincio-Podbiera

Protokolant: st. sek. sądowy Paweł Sztwiertnia

po rozpoznaniu w dniu 6 listopada 2013 r. w Krakowie

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) Spółki Akcyjnej w K.

przeciwko M. S. (1)

o zapłatę

na skutek apelacji wniesionej przez pozwaną od wyroku Sądu Rejonowego dla Krakowa - Śródmieścia w Krakowie z dnia 12 października 2012 r. sygn. akt IV GC 701/11/S

I. w częściowym uwzględnieniu apelacji zmienia punkt I zaskarżonego wyroku w ten sposób, że nadaje mu brzmienie:

„I. zasądza od pozwanej M. S. (1) na rzecz strony powodowej (...) SA w K. kwotę 70.390,33 zł (siedemdziesiąt tysięcy trzysta dziewięćdziesiąt złotych i trzydzieści trzy grosze) wraz z odsetkami ustawowymi, z tym że zasądzone świadczenie rozkłada na raty w następujący sposób:

1. pierwsza rata w kwocie 2.933,00 zł (dwa tysiące dziewięćset trzydzieści trzy złote) z odsetkami ustawowymi od dnia 12 listopada 2009 r. do dnia 13 listopada 2013 r. płatna do dnia 31 grudnia 2013 r. ,
2. druga rata w kwocie 2.933,00 zł (dwa tysiące dziewięćset trzydzieści trzy złote) z odsetkami ustawowymi od dnia 12 listopada 2009 r. do dnia 13 listopada 2013 r. płatna do dnia 31 stycznia 2014 r.,
3. trzecia rata w kwocie 2.933,00 zł (dwa tysiące dziewięćset trzydzieści trzy złote) z odsetkami ustawowymi od dnia 12 listopada 2009 r. do dnia 13 listopada 2013 r. płatna do dnia 28 lutego 2014 r.,
4. czwarta rata w kwocie 2.933,00 zł (dwa tysiące dziewięćset trzydzieści trzy złote) z odsetkami ustawowymi od dnia 12 listopada 2009 r. do dnia 13 listopada 2013 r. płatna do dnia 31 marca 2014 r.,
5. piąta rata w kwocie 2.933,00 zł (dwa tysiące dziewięćset trzydzieści trzy złote) z odsetkami ustawowymi od dnia 12 listopada 2009 r. do dnia 13 listopada 2013 r. płatna do dnia 30 kwietnia 2014 r.,
6. szósta rata w kwocie 2.933,00 zł (dwa tysiące dziewięćset trzydzieści trzy złote) z odsetkami ustawowymi od dnia 12 listopada 2009 r. do dnia 13 listopada 2013 r. płatna do dnia 31 maja 2014 r.,

7. siódma rata w kwocie 2.933,00 zł (dwa tysiące dziewięćset trzydzieści trzy złote) z odsetkami ustawowymi od dnia 12 listopada 2009 r. do dnia 13 listopada 2013 r. płatna do dnia 30 czerwca 2014 r.,

8. ósma rata w kwocie 2.933,00 zł (dwa tysiące dziewięćset trzydzieści trzy złote) z odsetkami ustawowymi od kwot:

- 1.196,91 zł (jeden tysiąc sto dziewięćdziesiąt sześć złotych i dziewięćdziesiąt jeden groszy) od dnia 12 listopada 2009 r. do dnia 13 listopada 2013 r.,

- 1.736,09 zł (jeden tysiąc siedemset trzydzieści sześć złotych i dziewięć groszy) od dnia 13 listopada 2009 r. do dnia 13 listopada 2013 r. płatna do dnia 31 lipca 2014 r.,

9. dziewiąta rata w kwocie 2.933,00 zł (dwa tysiące dziewięćset trzydzieści trzy złote) z odsetkami ustawowymi od dnia 13 listopada 2009 r. do dnia 13 listopada 2013 r. płatna do dnia 31 sierpnia 2014 r.,

10. dziesiąta rata w kwocie 2.933,00 zł (dwa tysiące dziewięćset trzydzieści trzy złote) z odsetkami ustawowymi od kwot:

- 1.382,01 zł (jeden tysiąc trzysta osiemdziesiąt dwa złote i jeden grosz) od dnia 13 listopada 2009 r. do dnia 13 listopada 2013 r.,

- 1.550,99 zł (jeden tysiąc pięćset pięćdziesiąt złotych i dziewięćdziesiąt dziewięć groszy) od dnia 13 listopada 2009 r. do dnia 13 listopada 2013 r. płatna do dnia 30 września 2014 r.,

11. jedenasta rata w kwocie 2.933,00 zł (dwa tysiące dziewięćset trzydzieści trzy złote) z odsetkami ustawowymi od dnia 14 grudnia 2009 r. do dnia 13 listopada 2013 r. płatna do dnia 31 października 2014 r.,

12. dwunasta rata w kwocie 2.933,00 zł (dwa tysiące dziewięćset trzydzieści trzy złote) z odsetkami ustawowymi od kwot:

- 1.567,11 zł (jeden tysiąc pięćset sześćdziesiąt siedem złotych i jedenaście groszy) od dnia 14 grudnia 2009 r. do dnia 13 listopada 2013 r.,

- 1.365,89 zł (jeden tysiąc trzysta sześćdziesiąt pięć złotych i osiemdziesiąt dziewięć groszy) od dnia 25 stycznia 2010 r. do dnia 13 listopada 2013 r. płatna do dnia 30 listopada 2014 r. ,

13. trzynasta rata w kwocie 2.933,00 zł (dwa tysiące dziewięćset trzydzieści

trzy złote) z odsetkami ustawowymi od dnia 25 stycznia 2010 r. do dnia

13 listopada 2013 r. płatna do dnia 31 grudnia 2014 r. ,

14. czternasta rata w kwocie 2.933,00 zł (dwa tysiące dziewięćset trzydzieści

trzy złote) z odsetkami ustawowymi od kwot:

- 1.964,00 zł (jeden tysiąc dziewięćset sześćdziesiąt cztery złote) od dnia

25 stycznia 2010 r. do dnia 13 listopada 2013 r. ,

- 969,00 zł (dziewięćset sześćdziesiąt dziewięć złotych) od dnia 15 lutego

2010 r. do dnia 13 listopada 2013 r. płatna do dnia 31 stycznia 2015

r.,

15. piętnasta rata w kwocie 2.933,00 zł (dwa tysiące dziewięćset trzydzieści trzy złote) z odsetkami ustawowymi od dnia 15 lutego 2010 r. do dnia 13 listopada 2013 r. płatna do dnia 28 lutego 2015 r.,

16. szesnasta rata w kwocie 2.933,00 zł (dwa tysiące dziewięćset trzydzieści trzy złote) z odsetkami ustawowymi od kwot:

- 2.360,89 zł (dwa tysiące trzysta sześćdziesiąt złotych i osiemdziesiąt dziewięć groszy) od dnia 15 lutego 2010 r. do dnia 13 listopada 2013 r.,

- 572,11 zł (pięćset siedemdziesiąt dwa złote i jednaście groszy) od dnia 12 marca 2010 r. do dnia 13 listopada 2013 r. płatna do dnia 31 marca 2015 r.,

17. siedemnasta rata w kwocie 2.933,00 zł (dwa tysiące dziewięćset trzydzieści trzy złote) z odsetkami ustawowymi od dnia 12 marca 2010 r. do dnia 13 listopada 2013 r. płatna do dnia 30 kwietnia 2015 r.,

18. osiemnasta rata w kwocie 2.933,00 zł (dwa tysiące dziewięćset trzydzieści trzy złote) z odsetkami ustawowymi od kwot:

- 2.757,78 zł (dwa tysiące siedemset pięćdziesiąt siedem złotych i siedemdziesiąt osiem groszy) od dnia 12 marca 2010 r. do dnia 13 listopada 2013 r. ,

- 175,22 zł (sto siedemdziesiąt pięć złotych i dwadzieścia dwa grosze) od dnia 15 kwietnia 2010 r. do dnia 13 listopada 2013 r. płatna do dnia 31 maja 2015 r.,

19. dziewiętnasta rata w kwocie 2.933,00 zł (dwa tysiące dziewięćset trzydzieści trzy złote) od dnia 15 kwietnia 2010 r. do dnia 13 listopada 2013 r. płatna do dnia 30 czerwca 2015 r.,

20. dwudziesta rata w kwocie 2.933,00 zł (dwa tysiące dziewięćset trzydzieści trzy złote) z odsetkami ustawowymi od kwot:

- 2.137,56 zł (dwa tysiące sto trzydzieści siedem złotych i pięćdziesiąt sześć groszy) od dnia 15 kwietnia 2010 r. do dnia 13 listopada 2013 r.,

- 795,44 zł (siedemset dziewięćdziesiąt pięć złotych i czterdzieści cztery

grosze) od dnia 17 maja 2010 r. do dnia 13 listopada 2013 r. płatna do dnia 31 lipca 2015 r.,

21. dwudziesta pierwsza rata w kwocie 2.933,00 zł (dwa tysiące dziewięćset trzydzieści trzy złote) z odsetkami ustawowymi od dnia 17 maja 2010 r.

do dnia 13 listopada 2013 r. płatna do dnia 31 sierpnia 2015 r. ,

22. dwudziesta druga rata w kwocie 2.933,00 zł (dwa tysiące dziewięćset trzydzieści trzy złote) z odsetkami ustawowymi od kwot:

- 2.534,45 zł (dwa tysiące pięćset trzydzieści cztery złote i czterdzieści pięć groszy) od dnia 17 maja 2010 r. do dnia 13 listopada 2013 r.,

- 398,55 zł (trzysta dziewięćdziesiąt osiem złotych i pięćdziesiąt pięć groszy) od dnia 15 czerwca 2010 r. do dnia 13 listopada 2013 r. płatna do dnia 30 września 2015 r.,

23. dwudziesta trzecia rata w kwocie 2.933,00 zł (dwa tysiące dziewięćset trzydzieści trzy złote) z odsetkami ustawowymi od dnia 15 czerwca 2010

r. do dnia 13 listopada 2013 r. płatna do dnia 31 października 2015 r.,

24. dwudziesta czwarta rata w kwocie 2.933,00 zł (dwa tysiące dziewięćset trzydzieści trzy złote) z odsetkami ustawowymi od dnia 15 czerwca 2010

r. do dnia 13 listopada 2013 r. płatna do dnia 30 listopada 2015 r.

z odsetkami ustawowymi liczonymi od dnia następnego po upływie daty wymagalności każdej z rat do dnia wygaśnięcia zobowiązania;”;

II. oddała apelację w pozostałym zakresie;

III. nie obciąża pozwanej kosztami postępowania apelacyjnego.

Uzasadnienie wyroku z dnia 13 listopada 2012 r.

Strona powodowa (...) SA w K. domagała się zapłaty od pozwanej M. S. (1) kwoty 70.390,33 zł z odsetkami ustawowymi oraz kosztami procesu. Na uzasadnienie swojego żądania strona powodowa podała, że pozwana zalega z zapłatą czynszu najmu z tytułu umowy z dnia 8 lipca 2008 r. Pomimo wezwania do zapłaty należność nie została uregulowana.

W dniu 26 października 2010 r. Sąd Rejonowy dla Krakowa-Śródmieścia w Krakowie Wydział IV Gospodarczy wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym uwzględniając roszczenie strony powodowej w całości.

W sprzeciwie od przedmiotowego orzeczenia pozwana wniosła o oddalenie powództwa w całości za przyznaniem kosztów procesu. Na uzasadnienie swojego stanowiska strona pozwana podała, że strona powodowa wyraziła zgodę na wystawianie faktur VAT w stawce czynszu obniżonej przez czas przekraczający pierwsze 6 miesięcy z uwagi na

problemy z oddaniem przedmiotu umowy w terminie, remontu ul.(...), zamknięcia parkingu przy galerii i obniżenia się potencjału finansowego firmy pozwanej.

Wyrokiem z dnia 12 października 2012 r. Sąd Rejonowy dla Krakowa-Śródmieścia w Krakowie Wydział IV Gospodarczy uwzględnił powództwo w całości za przyznaniem na rzecz strony powodowej od pozwanej kosztów procesu. Sąd ocenił, iż powództwo zasługuje na uwzględnienie zgodnie z art. 659 § 1 k.c. w zw. z art. 688 2 k.c. albowiem strony nie zmieniły umowy pisemnej co do wysokości należności czynszowych zgodnie bowiem z § 7 ust. 9 umowy wszelkie jej zmiany wymagały formy pisemnej pod rygorem nieważności. Sąd doszedł również do przekonania, że postanowienia § 7 ust. 9 umowy co do formy zmian umowy nie zostały przez strony uchylone. Wystawianie faktur czynszowych w niższej wysokości, co wynika ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, spowodowane było pomyłką pracownika administracyjnego strony powodowej. W ocenie Sądu brak było podstaw do zastosowania art. 357 1 k.c. Wniosek o zastosowanie powołanego przepisu był spóźniony, a nadto pozwana reprezentowana przez profesjonalnego pełnomocnika nie podała, w jaki sposób należałoby zastosować ten przepis. Dodatkowo przytoczone okoliczności nie mogą być uznane za nadzwyczajną zmianę stosunków O kosztach orzeczono zgodnie z art. 98 § 1 i 3 k.p.c. Sąd nie uwzględnił wniosku o rozłożenie świadczenia na raty zgodnie z art. 320 k.p.c. z uwagi na brak wykazania przez pozwaną, by zachodziły szczególne okoliczności uzasadniające zastosowanie tej instytucji.

Wyrok został zaskarżony apelacją przez pozwaną w całości. Apelująca domagała się zmiany zaskarżonego wyroku poprzez oddalenie powództwa w całości, za przyznaniem kosztów procesu za obie instancje, a ewentualnie rozłożenie zasądanego świadczenia na raty po 1000 zł. Pozwana zarzuciła naruszenie przepisów prawa procesowego, które miało wpływ na treść wydanego w sprawie wyroku w art. 233 § 1 k.p.c. poprzez dowolną ocenę zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, z naruszeniem zasad logicznego rozumowania i dokonanie przez Sąd ustaleń wbrew treści zebranych w sprawie dowodów i poczynienie bezzasadnie ustaleń, które stanowiły podstawę rozstrzygnięcia, naruszenie art. 320 k.p.c. poprzez jego niezastosowanie i ustalenie, że pozwana nie wykazała, by zachodziły okoliczności uzasadniające rozłożenie świadczenia na raty, a także naruszenie art. 357 1 k.c. poprzez jego niezastosowanie w sprawie, podczas gdy zaistniała nadzwyczajna zmiana stosunków, która spowodowała, że spełnienie świadczenia było połączone z nadmiernymi trudnościami czy wręcz wywołało po stronie pozwanej rażącą stratę, czego strony nie przewidziały przy zawarciu umowy, Sąd winien oznaczyć sposób wykonania zobowiązania, a w konsekwencji wysokość świadczenia oddalając powództwo.

W odpowiedzi na apelację strona powodowa wniosła o oddalenie apelacji przeciwnika za przyznaniem kosztów postępowania odwoławczego.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje.

Apelacja pozwanej jest uzasadniona jedynie w zakresie ustaleń co do zaistnienia szczególnych okoliczności uzasadniających rozłożenie zasądanego świadczenia na raty, tj. w zakresie zarzutu naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. w zw. z art. 320 k.p.c. Dokonanie przez Sąd Okręgowy odmiennej oceny podstaw do zastosowania instytucji rozłożenia na raty musi odnieść skutek w postaci wzruszenia orzeczenia Sądu I instancji jedynie w tym zakresie i dokonania stosownej korekty w ramach uprawnienia Sądu Okręgowego do wydania orzeczenia reformatoryjnego. Pozostałe zarzuty podnoszone przez pozwaną są bezzasadne i nie mogą prowadzić do wzruszenia orzeczenia Sądu I instancji w pozostałym zakresie. Zarzucone dokonanie dowolnej oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego z naruszeniem zasad logicznego rozumowania i dokonanie ustaleń wbrew treści zebranych w sprawie dowodów, jest w tym wypadku ściśle związane z analizą procesu oceny okoliczności faktycznych miarodajnych dla końcowego rozstrzygnięcia oraz dowodów w kontekście art. 233 k.p.c.

Przepis art. 320 k.p.c. zawiera szczególną zasadę wyrokowania, określaną jako "moratorium sędziego" i obok charakteru procesowego ma także cechy normy materialno prawnej. Podstawą zastosowania tego przepisu jest wyłącznie uznanie sądu, że zachodzą szczególnie uzasadnione wypadki. Ta część sentencji, mocą której sąd orzeka o rozłożeniu zasądanego świadczenia na raty ma charakter konstytutywny i wkraczający w dziedzinę prawa materialnego (tak m.in. SN w wyroku z dnia 26 kwietnia 2006 r., V CSK 20/06), uprawnia bowiem sąd z urzędu do modyfikowania

treści łączącego strony stosunku cywilnoprawnego (w inny sposób niż określa to treść tego stosunku). Rozłożenie zasądzonego świadczenia na raty albo wyznaczenie odpowiedniego terminu do spełnienia zasądzonego świadczenia jest możliwe tylko "w szczególnie uzasadnionych wypadkach". Takie wypadki zachodzą, jeżeli ze względu na stan majątkowy, rodzinny, zdrowotny spełnienie świadczenia przez pozwanego niezwłoczne lub jednorazowe spełnienie zasądzonego świadczenia przez pozwanego byłoby niemożliwe lub bardzo utrudnione albo narażałoby jego lub jego bliskich na niepowetowane szkody (wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 25 stycznia 2013 r. I ACa 1080/12). Ochrona, jaką zapewnia pozwanemu dłużnikowi art. 320 k.p.c., nie może być stawiana ponad ochronę wierzyciela w procesie cywilnym i wymaga uwzględnienia wszelkich okoliczności sprawy, w tym uzasadnionego interesu podmiotu inicjującego proces (wyrok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 31 maja 2012 I ACa 242/12). W realiach niniejszej sprawy, w ocenie Sądu Okręgowego pozwana wystarczająco wykazała swą szczególną sytuację rodzinną i majątkową, która uzasadnia rozłożenie zasądzonego świadczenia na raty. Przeteterminowana znacząco należność w kwocie ponad 70.000 zł nie mogłaby być z uwagi na sytuację pozwanej uregulowana niezwłocznie a jednorazowe jej spełnienie z pewnością naraziłoby pozwaną i jej córkę na niemożność utrzymania koniecznego.

Ocena Sądu Rejonowego poczyniona w niniejszej sprawie w pozostałym zakresie, zgodna jest z logiką i zasadami doświadczenia życiowego. Zgodnie z wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 21 marca 2008 r. I ACa 953/07 Lex nr 466440, skuteczne postawienie zarzutu naruszenia przez sąd zasady swobodnej oceny dowodów wymaga wykazania, że sąd uchybił zasadom logicznego rozumowania lub doświadczenia życiowego, to bowiem jedynie może być przeciwstawione uprawnieniu sądu do dokonywania swobodnej oceny dowodów. Nie jest natomiast wystarczające przekonanie strony o innej niż przyjął to sąd doniosłości poszczególnych dowodów i ich odmiennej ocenie, niż ocena sądu. Sąd ocenia wiarygodność i moc dowodów według własnego przekonania, na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału. Taka ocena, dokonywana jest na podstawie przekonania sądu, jego wiedzy i posiadanego doświadczenia życiowego, a nadto winna uwzględniać wymagania prawa procesowego oraz reguły logicznego myślenia, według których sąd w sposób bezstronny, racjonalny i wszechstronny rozważa materiał dowodowy jako całość, dokonuje wyboru określonych środków dowodowych i - ważąc ich moc oraz wiarygodność - odnosi je do pozostałego materiału dowodowego (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 10 czerwca 1999 r., II UKN 685/98, OSNAPiUS 2000 nr 17, poz. 655). Jeżeli z określonego materiału dowodowego sąd wyprowadza wnioski logicznie poprawne i zgodne z doświadczeniem życiowym, to ocena sądu nie narusza reguł swobodnej oceny dowodów (art. 233 § 1 k.p.c.) i musi się ostać, choćby w równym stopniu, na podstawie tego materiału dowodowego, dawały się wysnuć wnioski odmienne (wyrok Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z dnia 12 września 2012 r. I ACa 568/12). Dla skuteczności zarzutu naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. nie wystarcza stwierdzenie o wadliwości dokonanych ustaleń faktycznych, odwołujące się do stanu faktycznego, który w przekonaniu skarżącego odpowiada rzeczywistości. Konieczne jest tu wskazanie przyczyn dyskwalifikujących postępowanie sądu w tym zakresie. W szczególności strona winna wskazać, jakie kryteria oceny naruszył sąd przy ocenie konkretnych dowodów, uznając brak ich wiarygodności i mocy dowodowej lub niesłusznie im je przyznając (wyrok Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z dnia 13 września 2012 r. I ACa 445/12). Tylko w przypadku, gdy brak jest logiki w wiązaniu wniosków z zebranymi dowodami lub gdy wnioskowanie sądu wykracza poza schematy logiki formalnej albo, wbrew zasadom doświadczenia życiowego, nie uwzględnia jednoznacznych praktycznych związków przyczynowo-skutkowych, to przeprowadzona przez sąd ocena dowodów może być skutecznie podważona (wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie 17 maja 2012 r. I ACa 31/12). Sąd pierwszej instancji ma obowiązek wyprowadzenia z zebranego w sprawie materiału dowodowego wniosków logicznie prawidłowych. Reguła ta, współokreślająca granice swobodnej oceny dowodów, nie będzie zachowana wtedy, gdy wnioski wyprowadzone przez Sąd przy ocenie dowodów nie układają się w logiczną całość zgodną z doświadczeniem życiowym, lecz pozostają ze sobą w sprzeczności, a także, gdy nie istnieje logiczne powiązanie wniosków z zebrany w sprawie materiałem dowodowym (wyrok Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 17 kwietnia 2012 r. I ACa 285/12). Same, nawet poważne wątpliwości co do trafności oceny dokonanej przez sąd pierwszej instancji, jeżeli tylko nie wykroczyła ona poza granice zakreślone w art. 233 § 1 k.p.c., nie powinny stwarzać podstawy do zajęcia przez sąd drugiej instancji odmiennego stanowiska (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 12 kwietnia 2012 r. I UK 347/11). Tak procedował Sąd w niniejszej sprawie, stąd odmienny pogląd wyrażony w apelacji nie jest zasadny (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 20 stycznia 2010 r. II UK 154/09). W ocenie Sądu Okręgowego apelujący w niniejszej sprawie w żaden sposób nie podważył w apelacji korelujących z dowodami zebranymi w sprawie ustaleń faktycznych Sądu

I instancji, który w sposób logiczny wskazał w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku z jakich przesłanek wysnuł swe wnioski oraz na jakich dowodach się oparł, co stanowi podstawę do przyjęcia tych ustaleń przez Sąd Okręgowy za własne. Sąd Okręgowy nie znajduje podstaw do zakwestionowania prawidłowości wysnutych wniosków, albowiem prawidłową jest ocena Sądu I instancji zamykająca się stwierdzeniem, że pozwana w niniejszym procesie nie udowodniła swojego stanowiska w sposób, który pozwałaby na objęcie jej ochroną prawną skutkującą oddaleniem powództwa.

W postępowaniu toczącym się według przepisów działu IV a k.p.c. granice procedowania zakreślają zarzuty, twierdzenia i dowody zgłoszone przez stronę w danym momencie postępowania. W wypadku niniejszej sprawy granicę taką określa art. 479 § 14 k.p.c. w zw. z art. 479 § 1 k.p.c. W sprzeciwie pozwana zgłosiła twierdzenia co do zmiany umowy w zakresie wysokości czynszu najmu poprzez faktyczne wystawianie faktur w niższej wysokości, min. z uwagi na przedłużający się remont obiektu, zamknięcie wjazdu na parking, powierzenie zarządzania parkingiem innemu podmiotowi, który wprowadził opłaty za parkowanie, rozpoczęcie remontu ul.(...) na odcinku dojazdu do galerii, rezygnacja kolejnych najemców powodująca zmniejszenie się ilości odwiedzających galerię, zła ekonomiczna sytuacja firmy pozwanej spowodowana ogólnym kryzysem, zastosowanie 4% indeksacji czynszu. Zarzut odnoszący się do wypełnienia dyspozycji art. 357 § 1 k.c. został zgłoszony dopiero w kolejnym piśmie procesowym z dnia 11 lipca 2011 r., przy czym jak słusznie konstataje Sąd I instancji, pozwana wskazała jedynie, iż okoliczności faktyczne sprawy należy oceniać w kontekście przesłanek z art. 357 § 1 k.c. i art. 362 k.c. Brak jest dalej idącego stanowiska procesowego co do jednego z możliwych żądań określonych dyspozycją powołanego przepisu. Należy oczywiście zgodzić się ze stanowiskiem pozwanej, że przepisy o prekluzji mają jedynie charakter porządkujących proces, niemniej jednak w tym wypadku pozwana po pierwsze nie określiła swoich żądań wynikających z art. 357 § 1 k.c., po drugie zaś wykazanie okoliczności, na jakie się powołała wiązałoby się z prowadzeniem dodatkowego postępowania dowodowego. Wniosków takich pozwana nie złożyła, a te które zawarte zostały m.in. w piśmie z dnia 11 lipca 2011 r. tezy o nawet zbliżonej treści nie zawierały. Zgodnie zaś z wyrażonymi w art. 3 k.p.c. oraz 232 k.p.c. zasadami to na stronach ciąży obowiązek wyjaśnienia okoliczności sprawy oraz wskazania dowodów na stwierdzenie faktów, z których wywodzą korzystne dla siebie skutki prawne. W niniejszym postępowaniu pozwana w żaden sposób nie uczyniła zadość wskazanym wyżej powinnościom. Nie można zatem uznać, iż skutecznie zakwestionowała dochodzone wobec niej roszczenie poprzez podniesienie zasadnych i podlegających uwzględnieniu twierdzeń i zarzutów w treści sprzeciwu czyli w momencie miarodajnym dla określenia terminu dopuszczalności zgłaszania twierdzeń w procesie gospodarczym. Opisana bierność pozwanej już w przedstawianiu twierdzeń, a następnie zarzutów i dowodów determinować winna kierunek i wynik całego postępowania dowodowego. Postępowanie w sprawach gospodarczych jest postępowaniem sformalizowanym dedykowanym wyłącznie określonym podmiotom. Wyższa przeto staranność jaka wymagana jest w stosunkach gospodarczych przy uwzględnieniu profesjonalnego charakteru prowadzonej działalności (art. 355 § 2 k.c.) znajduje swoje przełożenie na reguły proceduralne. Należyta staranność przedsiębiorcy określana przy uwzględnieniu zawodowego charakteru prowadzonej przez niego działalności gospodarczej uzasadnia bowiem zwiększone oczekiwania co do umiejętności, wiedzy, skrupulatności i rzetelności, zapobiegliwości i zdolności przewidywania. Obejmuje także znajomość obowiązującego prawa i następstw z niego wynikających (wyrok Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 08 marca 2006 r. I ACa 1018/09).

Ocena prawidłowości postępowania przeprowadzonego przez Sąd Rejonowy i przyjęcie określonego stanowiska procesowego podlega zakwestionowaniu przez Sąd Okręgowy wyłącznie w zakresie zaistnienia przesłanek do rozłożenia zasadzonego świadczenia na raty, w sposób prowadzący do wydania orzeczenia reformatorskiego tylko w tym zakresie. W pozostałej części rozważania odnoszące się do apelacji i stanowisko Sądu Okręgowego co do przyjętej przez Sąd Rejonowy podstawy rozstrzygnięcia skutkują oddaleniem apelacji zgodnie z art. 385 k.p.c.

Mając powyższe na uwadze Sąd Okręgowy zmienił zaskarżony wyrok w zaskarżonej części jedynie w odniesieniu do rozłożenia na raty świadczenia uwzględnionego przez Sąd I instancji na podstawie art. 386 § 1 k.p.c. w zw. z art. 320 k.p.c., o kosztach orzekając stosownie do art. 102 k.p.c. przy uznaniu zachodzenia szczególnych okoliczności uzasadniających nieobciążanie strony przegrywającej kosztami postępowania apelacyjnego z argumentacją przytoczoną powyżej.

S.Ref. SSR M.S.